

CASuM dena, Altaió!

Vicenç Altaió, traficant d'idees de trajectòria brillant, lidera el projecte que ha d'ocupar l'espai on encara hi ha el Centre d'Art Santa Mònica, que s'ha de reubicar en algun lloc encara per decidir, amb nou director i en condicions incertes. Ferran Barenblit, el seu director, ha dimitit a causa de la depauperació de l'únic centre d'art contemporani públic de Barcelona i a la perspectiva de desenvolupar la seva tasca condicionat per criteris aliens als d'un centre d'art. La seva dimissió, després de mesos d'aguantar metxa, ha arrencat el compromís del conseller Tresserras d'obrir un centre d'art contemporani a la ciutat, o sigui: de no integrar el CASM en el 'projecte Altaió', sinó de reubicar-lo i mantenir-lo com a 'Kunsthalle' independent.

Vicenç Altaió, traficant d'idees de trajectòria brillant, lidera el projecte que ha d'ocupar l'espai on encara hi ha el Centre d'Art Santa Mònica, que s'ha de reubicar en algun lloc encara per decidir, amb nou director i en condicions incertes. Ferran Barenblit, el seu director, ha dimitit a causa de la depauperació de l'únic centre d'art contemporani públic de Barcelona i a la perspectiva de desenvolupar la seva tasca condicionat per criteris aliens als d'un centre d'art. La seva dimissió, després de mesos d'aguantar metxa, ha arrencat el compromís del conseller Tresserras d'obrir un centre d'art contemporani a la ciutat, o sigui: de no integrar el CASM en el 'projecte Altaió', sinó de reubicar-lo i mantenir-lo com a 'Kunsthalle' independent. Primer de tot, vull felicitar l'Altaió. Espero que se'n surti i ens impacti com sempre amb la brillantor i complexitat del seu treball. No he llegit el projecte, però per les quatre coses que he pescat sembla que pot, amb un pressupost generós, engegar una bona cosa, fidel a la visió que durant dècades ha defensat del món contemporani. La feina del KRTU (amb en Manel Guerrero, imprescindible, també fotent-hi canya) és d'un valor incalculable —molt més gran del que mai cap Departament de Cultura li hagi dedicat pressupostàriament— i, per minoritària que sempre hagi estat, la seva repercussió ideològica ha estat profunda i la seva visió reveladora. Sempre he defensat, fins i tot quan anaven mal dades, que el seu rendiment en cap cas no pot valorar-se amb criteris d'audiència o de notorietat pública, de la mateixa manera que passa amb un centre d'art contemporani. Per una altra banda, molt malament. No pot ser que Barcelona es quedi sense el seu centre públic d'art contemporani, que és l'espai dels artistes estrictament contemporanis. Un centre d'art, una 'Kunsthalle', és el context on la generació emergent, el signe radical del temps actual, pot desplegar el propi discurs i produir en absoluta llibertat, al marge del mercat (les galeries i els col·leccionistes) i de la història (els museus). La 'Kunsthalle', en aquest cas el Santa Mònica, és l'espai i els recursos de producció i exhibició de l'obra d'aquesta generació: el context en què fonamentar el seu treball i confrontar-lo amb la societat, que el qüestiona i l'amplifica. A nivell internacional són els connectors de les seves àrees d'influència amb l'exterior, les nostres membranes, i especialment en això en Ferran Barenblit ha fet una bona feina, amb resultats sòlids i brillants. És imprescindible que el sector cultural i artístic, però també la societat en ple, reivindicuem això que l'Associació d'Artistes Visuals anomena com 'una institució a mig camí entre un laboratori i un aparador' i en recalquem la importància fonamental per a contribuir a la construcció d'una societat avançada, culta, moderna i ambiciosa. Tenir un centre d'art en marxa és tan fonamental que no podem permetre'ns tenir-lo aturat ni un sol dia: quan la nostra 'Kunsthalle' se'n vagi del Santa Mònica un bon dimecres al vespre, l'endemà dijous, al matí, ha d'obrir les portes en algun altre lloc, millor; amb un nou pressupost, més generós; i un nou projecte, actualitzat. La màquina no pot aturar-se ni un segon. Qualsevol altra cosa seria facturar a l'exili la generació que algun dia ha d'entrar al MACBA i assenyalar-los amb el dit Berlín, Madrid, Londres, Pequín o Nova York. I ens condemnaria, als qui ens quedem, a una indigència greu: la de les ciutats que negligeixen les coses més òbvies, passejant-se de conjuntura en conjuntura sense mirar gaire lluny, ensopegant. Barcelona necessita un centre d'art potent, públic i independent. No és moment

de qüestionar o debatre el nou projecte que ha engegat el Departament de Cultura, sinó de lluitar perquè no ens tanquin ni un segon la nostra 'Kunsthalle'. Per això no faig un repàs de com han anat les coses, ni compto el temps que fa que es prepara la jugada d'amagat o subratllo la inexistència d'un concurs públic que adjudiqui la responsabilitat d'idear i dirigir un projecte de tanta envergadura. Segur que per a tot això hi haurà un moment. El que hem de fer és protestar enèrgicament pel plantejament de substitució de l'una cosa per l'altra i impedir el tancament del CASM per provisional que diguin que serà. De cap manera no podem prescindir, ni que sigui un dia, d'un centre públic d'art contemporani a Barcelona. Ben altrament: hem de multiplicar-li els recursos i buscar-li un emplaçament que convingui a tothom. Can Ricart, per exemple? El dia que el nou director amb el seu equip i el nou projecte s'hagin instal·lat al nou edifici serà l'hora d'anar-se'n de la rambla de Santa Mònica i deixar alliberat l'edifici perquè s'hi faci allò que convingui. Fer-ho abans seria un suïcidi de l'art contemporani i de la cultura d'aquest país.

18 juliol 2008

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)